

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. J. T.**, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3 Ad 17/2014 – 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši **5.000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3 Ad 17/2014 – 57, odmítl pro opožděnost žalobu proti rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 21. 7. 2014, č. j. 24605-11/2014-900000-302, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele odboru 40 – Řízení lidských zdrojů Generálního ředitelství cel ze dne 2. 4. 2014, č. j. 4508-10/2014-900000-401, o převedení na jiné služební místo v jiné služební hodnosti.

II.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu v zákonné lhůtě blanketní kasační stížnost. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2016, č. j. 7 As 93/2016 - 13, byl proto vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení uvedl rozsah a důvody kasační stížnosti a návrh výroku rozsudku.

[3] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se ztotožňuje se závěrem městského soudu o opožděnosti jím podané žaloby. „Bylo ostatně jeho záměrem takto opožděně správní žalobu podat, aby při zachování nezbytné míry stavovské loajality důstojníka bezpečnostního sboru tímto způsobem upozornil na nepravosti, které jednotlivé osoby v rámci celní správy vůči němu a dalším činily, aniž by přímo diskreditoval celní správu jako státní orgán.“ Domníval se,

že v mezidobí bude jeho záležitost uvedena kontrolními mechanismy a novým vedením celní správy do souladu s právem i bez dlouhodobých a veřejných soudních sporů.

[4] Stěžovatel dále uvedl, že již od samého počátku správního řízení poukazyval na nicotnost žalobou napadených rozhodnutí a takto činil i v žalobě. Ačkoliv je podle konstantní judikatury i zákona jak správní orgán, tak i soud povinen k nicotnosti přihlížet z úřední povinnosti, městský soud se stěžovatelem namítanou nicotností správních rozhodnutí vůbec nezabýval a s tímto žalobním bodem se v napadeném usnesení nevypořádal.

[5] V další části kasační stížnosti se stěžovatel věcně zabýval tvrzenou nicotností žalobou napadených rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo v rozporu se zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, vydáno osobou, která nebyla ve služebním poměru příslušníka bezpečnostního sboru, ale občanským zaměstnancem Generálního ředitelství cel.

[6] Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a případně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vyslovil nicotnost žalobou napadených rozhodnutí.

III.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou. Názor stěžovatele, že soud přezkoumává nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí i v případě nedodržení lhůty pro podání žaloby, je nesprávný. Povinnost (a vlastně i možnost) soudu zabývat se nicotností z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. platí pouze tehdy, pokud jsou splněny procesní předpoklady pro projednání žaloby, tedy i včasnost jejího podání. V dané věci však byla žaloba bezesporu podána opožděně a soudní řízení ani nedospělo k jejímu projednání a přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

[8] Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem věcně projednána.

[9] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který se kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Z podstaty věci (jde o návrh na zrušení pravomocného rozhodnutí soudu) vyplývá, že důvody kasační stížnosti směřují vůči postupu soudu: stěžovatel tak může napadat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [písm. a) § 103 odst. 1 s. ř. s.], popřípadě může tvrdit, že správní řízení trpělo takovými vadami, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a proto měl soud takové rozhodnutí zrušit [písm. b)], dále s. ř. s. považuje za důvody kasační stížnosti zmatečnost řízení před soudem [písm. c)], vady soudního řízení, pokud mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé [písm. d)] a konečně může být důvodem kasační stížnosti též tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení [písm. e)].

[10] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

pokračování

[11] Stěžovatel napadl kasační stížností usnesení městského soudu, kterým soud odmítl jeho žalobu pro opožděnost a věcí samou se vůbec nezabýval. Stěžovatelem uplatněné důvody kasační stížnosti však nesměřují vůči napadenému rozhodnutí městského soudu, ale výlučně proti rozhodnutím správních orgánů. Tomu pak odpovídá i rozsudečný návrh, jímž se stěžovatel domáhá zrušení a vyslovení nicotnosti žalobou napadených rozhodnutí. Stěžovatel tedy v kasační stížnosti neuvádí, v čem spočívalo pochybení městského soudu, které by mělo být důvodem, jehož oprávněnost by měl Nejvyšší správní soud posuzovat. Takovým důvodem by v posuzované věci mohla být tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby, pokud by stěžovatel zpochybnil skutková zjištění městského soudu nebo jeho právní hodnocení, pokud šlo o včasnost podání žaloby, neboť to byla jediná otázka, kterou městský soud posuzoval. Jen k tomu bylo lze upínat důvody kasační stížnosti. Stěžovatel však naopak přitakal městskému soudu v tom, že žaloba byla podána opožděně s vysvětlením, které bylo citováno v úvodu odůvodnění tohoto usnesení.

[12] S poukazem na výše uvedené Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl, protože je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Podle § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Protože kasační stížnost byla odmítnuta, aniž by bylo nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu